

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/146/2013
Identifikačné číslo spisu:	8013200639
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013200639.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a zo sudkýň JUDr. Petry Příbelskej, PhD. a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu: JUDr. Gábor Száraz, správca konkurznej podstaty úpadcu Správa pohľadávok a.s. v konkurze, kancelária správcu so sídlom Garbiarska 20, Stará Ľubovňa, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/23472/5/2013 zo dňa 15. mája 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/29/2013-30 zo dňa 29. októbra 2013, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/29/2013-30 zo dňa 29. októbra 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou žiadal súd o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 9700303/5/1005481/2013 zo dňa 15.03.2013 o uložení pokuty za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. a/ tretieho bodu zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) za nepodanie daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2011 v lehote určenej správcom dane vo výzve v sume 60,- €.

Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd odôvodnil tým, že rozhodnutie žalovaného sa týka mimozmluvnej sankcie, teda uloženej pokuty za správny delikt a že táto sankcia vo výške 60,- € je vylúčená z uspokojenia, pretože bola uložená po vyhlásení konkurzu. Nemožno stotožňovať pojem uspokojenie mimozmluvnej sankcie a jej uloženie na základe rozhodnutia správneho orgánu. Podľa názoru krajského súdu, aj ukládanie sankcií upravené v piatej časti daňového poriadku v § 154 až § 157 je daňovým konaním, pričom podľa § 158 ods. 5 daňového poriadku - po vyhlásení konkurzu alebo po

povolení reštrukturalizácie správca dane postupuje podľa osobitného predpisu s odkazom na zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“). Ak teda podľa § 47 ods. 2 zákona o konkurze sa daňové konanie neprerušuje, potom bolo povinnosťou správcu dane za nesplnenie povinnosti podať daňové priznanie žalobcovi uložiť sankciu. Uloženie sankcie však súčasne neznamená aj uspokojenie z konkurznej podstaty úpadcu. Námetka by bola dôvodná iba v tom prípade, ak by sa žalovaný v rámci konkurzného konania domáhal jej uspokojenia. Právne odôvodnil krajský súd svoje rozhodnutie ustanoveniami § 47 ods. 1 a 2 zákona o konkurze, § 100 ods. 1 až 3 a § 100 ods. 2 písm. c/ zákona o konkurze, § 154 až 157 daňového poriadku a § 158 ods. 5 daňového poriadku.

Rozhodnutie o trovách konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p., že účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

II.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie, resp. zmeniť tak, že najvyšší súd zruší rozhodnutie žalovaného a vráti mu vec na ďalšie konanie.

Uviedol, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 21.08.2012 č.k. 1K/29/2012 v právnej veci navrhovateľa KONTA s.r.o. o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka Správa pohľadávok a.s., súd začal konkurzné konanie voči dlžníkovi. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.08.2012. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 29.10.2012, súd vyhlásil konkurz na majetok úpadcu. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.11.2012. Rozhodnutím Daňového úradu Prešov zo dňa 15.03.2013 bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 60,- € za správny delikt. Poukázal na ustanovenia § 28 ods. 1, 2, 5 a § 46 ods. 1 zákona o konkurze, pričom uviedol, že lehota na prihlasovanie pohľadávok veriteľov bola do 21.12.2012. Žalovaný uložil žalobcovi ako daňovému subjektu pokutu za nepodanie daňového priznania za zdaňovacie obdobie 2011 v lehote do 16.10.2012. Preto je toho názoru, že žalovaný mal dostať čas, aby pokutu uložil skôr a následne ju prihlásil zákonným spôsobom do konkurzného konania. K odôvodneniu súdu na str. 7 rozsudku uvádza, že je pravdou skutočnosť, že podľa § 47 ods. 2 zákona o konkurze sa vyhlásením konkurzu neprerušujú daňové konania, avšak keby žalovaný prihlásil svoju pohľadávku do konkurzu, mohol vydať rozhodnutie o uložení sankcie, avšak túto povinnosť si nesplnil. Podľa názoru žalobcu je právna úprava zákona o konkurze lex specialis voči právnej úprave daňového poriadku.

III.

Žalovaný sa vyjadril k podanému odvolaniu žalobcu a navrhol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. K námietkam žalobcu uviedol, že poukazuje na svoje vyjadrenie k žalobe. Opätovne zdôrazňuje, že rozhodnutie o uložení pokuty nemožno stotožňovať s prihlásením pohľadávky v konkurze, prípadne s uplatnením pohľadávky proti podstate správcom dane v priebehu konkurzného konania a preto poukazovanie na § 28 a § 46 zákona o konkurze považuje za bezpredmetné. K dostatku času na uloženie pokuty žalovaný uviedol, že podľa § 155 ods. 11 písm. a/ daňového poriadku pokutu nemožno uložiť, ak u plynulo 5 rokov od konca roka, v ktorom sa daňový subjekt dopustil správneho deliktu podľa § 154 ods. 1 písm. a/ až d/, i/ a j/ a správca dane predmetnú pokutu uložil v zákonom stanovenej lehote. Túto lehotu ani daňový poriadok, ani zákon o konkurze nepodmieňuje prihlásením pohľadávky ako pohľadávky podmienenej. Zároveň uviedol, že nepopiera skutočnosť, že zákon o konkurze je lex specialis, ale práve tento zákon v § 47 ods. 2 ustanovuje, že vyhlásením konkurzu sa neprerušuje daňové konanie a teda na uloženie pokuty sa nevzťahuje zákaz daňového konania v priebehu konkurzného konania.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie je vo svojom výroku vecne správne, a preto postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Predmetom tohto konania bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Daňového úradu Prešov, o uložení pokuty vo výške 60,- € žalobcovi, za nepodanie daňového priznania na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2011 v lehote do 16.10.2012 určenej správcom dane vo výzve č. 9700303/5/2695991/2012 zo dňa 25.09.2012.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spojení s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní.

Predovšetkým, je potrebné uviesť, že konanie o pokute za nepodanie daňového priznania je samostatné sankčné konanie o správnom delikte, nie je ho možné prihlásiť prihláškou v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní a pohľadávka z tohto konania vzniká žalovanému až na základe právoplatného rozhodnutia žalovaného o pokute. Ide o konanie za nesplnenie povinnosti daňového subjektu podať daňové priznanie, takže konanie odvodené od základného konania o určení vlastnej daňovej povinnosti.

Ako vyplýva zo žaloby a odvolania žalobcu, tento si neustále zamieňa toto odvodené konanie a argumentuje a používa námietky týkajúce sa základného konania o určení daňovej povinnosti.

Ako je zrejmé z odvolania žalobcu, tento súhlasí plne s tým, že daňové konanie sa vyhlásením konkurzu neprerušuje (§ 47 ods. 2 zákona o konkurze), napriek tomu neustále opakuje, že žalovaný mal rozhodnúť o pokute za nepodanie daňového priznania skôr, teda pred vyhlásením konkurzu. Najvyšší súd spolu so žalovaným je toho právneho záveru, že žalovaný, pokiaľ aj rozhodol o pokute až po vyhlásení konkurzu žalobcu, rozhodol včas a to v súlade s ustanoveniami § 155 ods. 11 písm. a/ a § 154 ods. 1 písm. a/ až d/, i/ a j/ daňového poriadku. Nič nebráni tomu, že aj po vyhlásení konkurzu je možné rozhodnúť o uložení pokuty daňovému subjektu.

Pokiaľ ide o vzťah lex generalis - daňového poriadku voči lex specialis - zákona o konkurze, žalobca správne poukazuje na ustanovenie § 100 ods. 2 písm. c/ zákona o konkurze, na základe ktorého, z uspokojenia v konkurze sú vylúčené aj mimozmluvné alebo zmluvné sankcie postihujúce majetok úpadcu, ak nárok na ne vznikol, boli uložené alebo prirástli po vyhlásení konkurzu. Nepochopiteľne potom, však žalobca v rozpore s týmto ustanovením uvádza, že žalovaný si mal túto pohľadávku prihlásiť do konkurzného konania. Najvyšší súd zdôrazňuje, že žalovaný si v tomto prípade v konkurznom konaní nemôže uplatniť predmetnú sankciu na uspokojenie. Predmetom tohto konania ani nie je uspokojenie žalovaného, ale len rozhodnutie o pokute, t.j. treba odlišovať možnú vymáhateľnosť sankcie od púheho rozhodnutia o uložení sankcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a konania ktoré

mu predchádzalo dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech. Vzhľadom na uvedené, najvyšší súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.